

ומזה מוכח שהפסוק מדבר בעדים, לפי שדרך העולם להביא שני עדים, כי אין צורך ביותר משנים. אבל בעלי דינין, אם היו כמה בעלי דין, דרכם לבוא כולם לבית דין.

**ואם נפשך לומר פירכא על דברים אלו, יש לך ללמוד בגזירה שוה: נאמר כאן "שני" ונאמר להלן "שני" — מזה להלן בשני עדים אף כאן בשני עדים!**

והוינן בה: מאי "אם נפשך לומר"?

ומשנינן: וכי תימא, בתובע ונתבע קא משתעי קרא, שכל התובעים נחשבים כאחד וכל הנתבעים נחשבים אחד, וכולם ביחד נקראים "שני האנשים" — נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מזה להלן בעדים אף כאן בעדים!

**תניא אידך: "ועמדו שני האנשים" — בעדים הכתוב מדבר! אתה אומר בעדים או אינו אלא בבעלי דינין? אמרת: וכי רק אנשים באין לדין ואילו נשים אין באות לדין? ואם נפשך לומר — נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מזה להלן בעדים אף כאן בעדים!**

והוינן בה: מאי אם נפשך לומר?

ומשנינן: וכי תימא שהיות ואשה לאו אורחה לבוא לדין, משום "כל כבודה בת מלך פנימה", לכן מתאים לישנא דקרא "ועמדו האנשים" לבעלי הדינין. יש לך ללמוד מגזירה שוה: נאמר כאן שני ונאמר להלן שני — מזה להלן בעדים אף כאן בעדים!

תנו רבנן: "ועמדו שני האנשים" — מצוה

כשהוא אומר "אשר להם הריב", הרי בעלי דינין אמור. הא מה אני מקיים את תחילת הפסוק "ועמדו שני האנשים"? — בעדים הכתוב מדבר!

**ואם נפשך לומר פירכא על דברים אלו, הרי לך גזירה שוה, שאי אפשר לפרוך אותה:**

**נאמר כאן "שני האנשים", ונאמר להלן [לעיל מיניה], "על פי שני עדים יקום דבר". מזה להלן בעדים — אף כאן בעדים!**

והוינן בה: מאי "אם נפשך לומר"? מהי הפירכא שהיה ניתן לפרוך?

ומשנינן: וכי תימא, מדלא כתב רחמנא "ועמדו שני האנשים, ואשר להם הריב", אלא כתב "שני האנשים אשר להם הריב", הייתי אומר כי כוליה קרא בבעלי דינין משתעי [מדבר] —

לכן יש ללמוד ממה שנאמר כאן "שני", ונאמר להלן "שני", מזה להלן, בעדים, אף כאן בעדים. והיינו, על אף שלא נאמר בהאי קרא וי"ו החיבור ["ואשר להם הריב"] בכל זאת, יש לנו לקרוא אותו כך: ועמדו שני האנשים — העדים. וכמו כן יעמדו שני בעלי הדין, אשר להם הריב.

**תניא אידך: "ועמדו שני האנשים" — בעדים הכתוב מדבר!**

**אתה אומר בעדים או אינו אלא בבעלי דינין?**

אמרת: וכי רק שנים אנשים באים לדין ואילו שלשה אין באין לדין?